

litikai elitnek, a NATO katonai tevékenységéről, a csehszlovák helyzetről és a világ közvéleményének alakulásáról való tájékoztatására szorítkozott. De mégis felmerül a kérdés, hogy tényleg csak az események követésére szorítkozott az MNVK 2. Előadásomban erre a kérdésre is választ kívánok adni.

AZ INNOVÁCIÓS ÉS TECHNOLÓGIAI MINISZTERIUM ÚNKP-22-3-I-KRE-5 KÓD-SZÁMÚ ÚJ NEMZETI KIVÁLÓSÁG PROGRAMJÁNAK SZAKMAI TÁMOGATÁSÁVAL KÉSZÜLT.

Jurászik Bálint (SZTE Móra Ferenc Szakkollégium)

A kvangdzsui felkelés

A kvangdzsui felkelés okai közé tartozik a tekintélyelvűség Dél-Koreában, a társadalmi és politikai elégedetlenség a Csolla tartományban, Pak Csong Hi meggyilkolása, és az 1979. december 12-ei és az 1980. május 17-ei puccsok. A felkelés május 18-tól május 27-ig tartott, és az áldozatok száma mai napig nem tisztázott. A felkelés során az azt leverő katonák sokszorosan megsértették az emberi jogokat, és példátlan dolgokat követtek el a civil lakossággal szemben, Cson Du Hvan, a koreai titkosszolgálat vezetője, a későbbi elnök utasítására. A felkelésben résztvevők közül sokakat elítéltek, megkínoztak vagy átnevelőtáborba zártak. Bár a felkelés elbukott, azonban a belső feszültségeit és a növekvő társadalmi elégedetlenséget a rendszer és az 1980-tól 1987-ig hatalmon lévő Cson Du Hvan már egyre kevésbé tudta elbagatellizálni. 1987-ben egy diák halála miatt kitört a júniusi demokratizációs küzdelem és 1987 decemberében sor került az első közvetlen elnökválasztásra, amelyet az ellenzék megosztottsága miatt Ro Te Vu nyert meg. 1995-ben letartóztatták Cson Du Hvant és Ro Te Vut az 1979-es katonai államcsínyben és a kvangdzsui felkelés leverésében játszott szerep miatt, azonban Kim De Dzsung javaslatára 1997-ben amnesztiát kaptak. Bár már több évtized eltelt az esemény óta, még napjainkban is számos vitás kérdés merül fel a felkeléssel kapcsolatban. A felkelés 1987-ig tabutéma volt, de később a saját megélhetésüket tartották szem előtt a koreaiak a fellendülő ázsiai államban, és már nem igazán foglalkoztak a demokratizáció kérdésével. Ennek ellenére a dél-koreai nemzet tisztában van azzal, hogy ez az esemény vezetett el a ma is fennálló demokratikus államrend kialakulásához.

Besztercei Márk (ELTE Eötvös József Collegium)

„velünk együtt helyes véleményű hittel s egyetemes egységgel” – A római pápaság reakciói a VII. századi keleti teológiai vitákra

A keresztény egyház keleti részein évszázadokig dúló teológiai viták nem ki-

zárólag a Közel-Kelet, Egyiptom vagy Örményország területén voltak hatással, hanem időnként a nyugati részekben is kiváltottak különféle reakciókat. A IV. századtól egyre inkább vezetői szerepet betöltő római pápaság – amelynek főleg a nyugati területeken volt igen jelentős a tekintélye és formálódó primátusa – maga is részese lett a különféle kérdésekről, például krisztológiáról vagy trinitológiáról szóló szóbeli csatározásoknak. A VII. századi keleti teológiai viták – melyeknek a középpontjában két teológiai irányzat, a monoenergizmus és a monothelétizmus állt – maguk is elhatottak Rómáig, „Szent Péter örököse” pedig igyekezett érvényt szerezni annak az álláspontnak, melyet maga is az igaz hit mércéjének tartott.

Előadásomban bevezetésképpen bemutatnám a VII. századi viták főbb kérdéseit, problémáit. Ezt követően a pápaság helyzetét tekinteném át a VII. század elején, hogy megteremtsem a kontextusát a további vizsgálódásainknak. Mindezek után kezdenék bele az előadás fő témájának tárgyalásába, feltárva a keleti teológiai vitákkal kapcsolatos pápai megnyilatkozásokat és egyéb reakciókat. Külön kiemelnék olyan nagyhatású pápákat, mint I. Honorius, I. Theodorus vagy I. Márton, akik ténylegesen központi alakjaivá váltak hosszabb-rövidebb ideig a teológiai csatározásoknak. Azt is igyekszem feltárni, hogy milyen módon és milyen eszközökkel próbált hatni Róma püspöke a teológiai álláspontok összeütközésének menetére, hogyan igyekezett befolyásolni annak eredményét. Az előadást a VI. egyetemes zsinat tárgyalásával, az ezzel kapcsolatos pápai közreműködés és a zsinati határozatokat illető római álláspont bemutatásával zárnám.

Danka Balázs (Szegedi Tudományegyetem)

A legnagyobb német császár temetkezése? IV. Luxemburgi Károly gyászmenete

IV. Luxemburgi Károly gyászmenetét egy névtelen szerző örökíti meg az ún. „Augsburgi Krónika” című munkájában. Bár a szerző kiléte valóban kérdőjeles, leírása alapján sejtethetően csak is egy olyan személy lehetett, aki jól ismerte a hatalmi reprezentációt, tehát a szűk udvari körből származó szerzőről van szó. Nemcsak azt mondja el nekünk másodpercre pontosan, hogy merre haladt a gyászmenet, de még azt is meg tudja mondani, milyen lovagok voltak jelen a „legnagyobb császár” temetésén, s azt is, hogy milyen szimbólumok jelentek meg. Ha ez nem lenne elég, pontos ismeretekkel rendelkezik arról, hány polgár volt jelen, milyen öltözékben vitték a halottaskocsit, sőt még azt is leírja, hogy hol veszik át, és kicsodák a császári tetemet. De amennyire érdekes és informatív a szöveg, olyannyira nehéz vele foglalkozni. A szövegnek négy változata (kézirat) létezik, három kortárs, és egy a 20. században készült regeszta gótikus betűkkel, ami azt is jelenti, hogy azóta se készült kurrens modern német átirat. A kérdé-